

Roma Ngenepkeun Ieu Titingalian - Nomer Dua Belas

*Nerapna Tilu-Wangun tina Ramalan: Kakeueumna Karuksakan jeung
Pangéling-éling dina Poé-poé Panungtungan supaya Ngungsi*

Jeff Pippenger
2024-08-31

Kajijikan nu matakpi, nu dipadarkeun ku Daniel nabi, mangrupa tanda pikeun urang Kristen dina tilu jaman anu béda supaya maranéhna ngungsi. Urang Kristen di Yerusalem ngungsi nalika maranéhna ningali panji-panji tentara Romawi ngurilingan Yerusalem dina taun 66 M. Urang Kristen dina ahir abad kalima jeung awal abad kagenep ngungsi ka padang gurun nalika maranéhna ningali jalma durhaka di Bait Allah ngumumkeun yén dirina téh Allah. Dina taun 1888 aya sawatara rangkay undang-undang Minggu anu diajukeun ka Kongrés Amérika Sarikat ku Sénator Blair. RUU-RUU éta disebut RUU Blair, sarta éta mangrupa upaya pikeun netepkeun poé Minggu minangka Poé Ibadah Nasional. Ibadah poé Minggu téh tanda sato galak, tanda kakawasaan kapausan, sarta Konstitusi Amérika Sarikat sacara langsung nentang panerapan agama nasional minangka ujian pikeun warga nagara Amérika Sarikat.

Ieu kanyataan anu kaliwat tina panerapan anu cacad anu patali jeung ngaidentifikasi Amérika Sarikat minangka Roma modéren. Hiji panerapan rangkep tilu tina nubuat miboga aturan-aturan husus anu ngatur panerapanana. Aturan-aturan éta netepkeun yén ciri-ciri nubuat tina minangkana kahontal anu kahiji kudu di hijikeun jeung ciri-ciri nubuat tina minangkana kahontal anu kadua pikeun netepkeun ciri-ciri nubuat tina minangkana kahontal anu katilu.

Panginget supaya kabur téh mangrupa panginget supaya kabur tina panganiayaan anu bakal datang. Dina jaman Kristus, panganiayaan éta nyaéta karuksakan Yerusalem jeung Bait Allah dina taun 70. Tanda panginget ngeunaan panganiayaan anu keur ngadeukeutan éta dipasihkeun dina taun 66 M. Panginget supaya kabur dina ahir abad kalima jeung awal abad kagenep ku Paulus diidentifikasi minangka pangakuan kana murtadna Pergamos anu sipatna nubuat, anu ngawakilan Roma kapir. Kudu aya murtad heula, sangkan jalma durhaka anu bakal ngedalkeun dirina minangka Allah bisa dinyatakeun. Dina sajarah anu ngadeukeutan taun 538, Roma kapir anu geus nahan, atawa sakumaha ceuk Paulus “withholdeth,” disingkirkeun, sarta nalika Pergamos murtad jeung tanda pikeun kabur datang, éta ngarahkeun jalma-jalma satia supaya misah tina komuni garéja-garéja kapausan. Tuluy dina taun 538, dina Konsili Orléans, kakawasaan kapausan netepkeun hiji hukum Minggu, sarta dimimitianlah sarébu dua ratus genep puluh taun panganiayaan kapausan.

Dua saksi anu kahiji écés nétélakeun yén katiluna kalina panggeusan tina panginget pikeun ngungsi anu dipasihkeun ku Kristus téh lumangsung saméméh panganiayaan anu sabenerna. Karuksakan Yerusalem kajadian pas tilu satengah taun sanggeus pangepungan ku Cestius dimimitian dina taun 66 M, ku kituna méré kasempetan ka urang Kristen pikeun ngungsi heula saméméh kengerian pangepungan kadua anu dipimitian ku Titus sarta dipungkas ku karuksakan

bait Allah jeung kota. Saméméh taun 538, urang Kristen misah ti garéja Roma kapausan, sarta sacara nubuat ngungsi ka padang gurun, anu ngagambarkeun karuksakan Yerusalem rohani.

Nanging pakarangan anu aya di luar Bait Allah ulah diukur, sabab éta dipasrahkeun ka bangsa-bangsa sanés Yahudi; jeung maranéhna bakal nginjak-nginjak kota suci salila opat puluh dua bulan. Jeung Kami baris mikeun kakawasaan ka dua saksi Kami, sarta maranéhna bakal nubuatan salila sarébu dua ratus genep puluh poé, maké lawon karung. Wahyu 11:2, 3.

Dina duanana ilustrasi ngeunaan panggeuing pikeun ngungsi, panggeuing éta datang saméméh panganiayaan, sarta panganiayaan éta digambarkeun ku Roma, boh kafir boh kapausan, anu nincak-injak Yerusalem, boh nu harfiah boh nu rohaniah. Panggeuing pikeun ngungsi keur Adventis Poé Katujuh nyaéta RUU Blair dina taun 1888. Dina kacumponan kahiji dina sajarah Roma kafir, urang Kristen kudu ngungsi ti Yerusalem, sarta dina kacumponan Roma kapausan, urang Kristen ngungsi ka padang gurun. Pikeun Adventisme, panggeuingna nyaéta supaya ngungsi ka padésan.

“Ayeuna lain waktuna keur umat Allah ngabeungkeutkeun kanyaahna atawa numpukkeun banda-hartana di dunya. Waktuna geus moal lila deui, nalika, saperti para murid baheula, urang bakal kapaksa neangan panyalindungan di tempat-tempat anu gersang jeung nyorangan. Sakumaha pangepungan Yerusalem ku tentara Rum jadi tanda pikeun kabur ka urang Kristen di Yudea, kitu deui pangrebutan kakawasaan ku bangsa urang dina dekrit anu maksa dipaliréna Sabat papal bakal jadi pangéling-ngéling pikeun urang. Harita bakal jadi waktuna ninggalkeun kota-kota gedé, minangka pangsiap pikeun ninggalkeun kota-kota leutik demi bumi-bumi anu nyorangan di tempat-tempat anu nyamuni di pagunungan.” Testimonies, jilid 5, 464.

“Pangnyokot kakawasaan ku bangsa urang dina kaputusan anu maksa sabat kapausan bakal jadi pangéling-eling pikeun urang,” geus kacumponan waktu kagijigan nu nyababkeun karuksakan, luyu jeung kecap-kecap Markus, “ngadeg di tempat anu lain kuduna.” Dina taun 1888, Kongrés Amérika Sarikat keur nimbang-nimbang hiji undang-undang anu sabalikna sacara langsung jeung hiji unsur utama dina Konstitusi, sarta dina waktu éta umat Advent Poé Katujuh kudu ninggalkeun kota-kota sarta pindah ka padésan.

“Teu aya hiji ogé urang Kristen anu binasa dina karuksakan Yerusalem. Kristus parantos maparin panginget ka murid-murid-Na, sarta sakumna anu percanten kana pangandika-Na ngawaskeun tanda anu parantos dijangjikeun éta.... Tanpa reureuh maranéhna ngalungsur ka tempat anu aman—kota Pella, di tanah Perea, peuntaseun Yordan.” The Great Controversy, 30.

Ciri-ciri nubuatan tina anu kahiji dina tanda-tanda pangéling supaya lumpat, ngagambarkeun panggenapan anu katilu jeung pamungkas. Sakapeung éta ciri-ciri nubuatan ngahasilkeun panggenapan ganda dina panggenapan anu katilu. Hiji conto ngeunaan ieu nyaéta tilu Élia. Garis Élia dina pasanggiri-Na ngalawan Izébéel, Aháb, jeung nabi-nabi Baal, di hijikeun jeung ciri-ciri Yohanes Pambaptis, Élia anu kadua, dina pasanggiri-na ngalawan Hérodias, Hérodes, jeung Salomé, netepkeun yén dina poé-poé pamungkas, sabab panggenapan anu katilu jeung pamungkas tina hiji panerapan rangkep tilu salawasna aya dina poé-poé pamungkas, Élia jeung Yohanes ngawakilan dua golongan umat Allah. Hiji golongan anu diwakilan ku Élia henteu paéh, jeung

golongan séjén anu diwakilan ku Yohanes paéh. Dua golongan éta ogé diwakilan dina Wahyu pasal tujuh minangka saratus opat puluh opat rébu, anu henteu paéh, jeung jalma réa anu loba pisan anu paéh.

Dina tilu Babul aya hiji unsur anu sarupa dina amanat nubuat, nya éta yén Babul kahiji dilambangkeun ku Nimrod, ari Babul kadua dilambangkeun ku raja anu kahiji jeung anu pamungkas, nyaéta Nebukadnesar jeung Belsyazar. Nebukadnesar ngagambarkeun jalma-jalma di Babul anu bakal disalametkeun, sedengkeun Belsyazar ngagambarkeun jalma-jalma di Babul anu bakal binasa.

Dina poé-poé panungtung aya dua hukum Minggu anu jadi jejer ramalan Kitab Suci. Anu kahiji nya éta hukum Minggu di Amérika Sarikat anu bakal geura datang, sarta anu kadua nya éta hukum Minggu anu dipaksakeun ka sakuliah dunya. Dua hukum Minggu éta geus dilambangkeun ku hukum Minggu Roma kahiru, nalika dina taun 321, Konstantinus maksa hukum Minggu anu kahiji, tuluy diteruskeun ku hukum Minggu Roma Kapapaan dina taun 538. Roma kahiru mangrupa salah sahiji tina sababaraha tipe nubuatan anu ngagambarkeun heula Amérika Sarikat, sarta hukum Minggu taun 321 ngalambangkeun hukum Minggu di Amérika Sarikat anu bakal geura datang. Hukum Minggu kapapaan taun 538 ngalambangkeun hukum Minggu anu dipaksakeun ka sakuliah dunya. Pamadegan anu cacad yén Amérika Sarikat dilambangkeun ku para garong dina Daniel sabelas nyoba ngagunakeun hukum Minggu di Amérika Sarikat anu bakal geura datang minangka bukti pikeun ngaku yén hukum Minggu di Amérika Sarikat ngabuktikeun yén Amérika Sarikat téh Roma modéren, bari mopohokeun yén aya hukum Minggu séjén anu dipaksakeun ka unggal bangsa di dunya ku pasatuan tilu rupa tina naga, sato galak, jeung nabi palsu.

Lamun hiji undang-undang poé Minggu di Amérika Sarikat nangtukeun yén Amérika Sarikat téh Roma Modérn, mangka undang-undang poé Minggu anu lumaku sadunya nangtukeun naon? Tilu Roma ngaidentifikasi yén Roma Modérn, anu sipatna tilulapis, bakal maksa nerapkeun dua undang-undang poé Minggu anu béda. Nu kahiji aya di Amérika Sarikat sarta geus ditipologikeun ku undang-undang poé Minggu Konstantinus dina taun 321, sarta nu kadua nyaéta sakuliah dunya, sakumaha ditipologikeun ku undang-undang poé Minggu kapapaan taun 538. Ngagunakeun undang-undang poé Minggu di Amérika Sarikat dina kontéks panerapan ramalan anu tilu kali pikeun ngaku yén undang-undang poé Minggu ngabuktikeun saha Roma Modérn, hartina ngalalaworakeun ciri-ciri ramalan anu geus ditetepkeun ku Roma kafir jeung Roma kapapaan. Dina poé-poé panungtungan aya dua undang-undang poé Minggu anu béda, sarta taya sahijina ogé lain bukti pikeun ngaidentifikasi yén para garong umat téh Amérika Sarikat. Lamun kasaksian Roma kafir jeung Roma kapapaan dipidangkeun sacara nyasabkeun pikeun nguatkeun hiji tafsiran pribadi, sakumaha ayeuna keur dipigawé, éta némbongkeun yén jalma-jalma anu narékahan ngajaga tafsiran pribadina henteu ngarti kana tipe jeung antitipe.

Roma kahiru mangrupa hiji tipe pikeun Amérika Sarikat, sarta Roma kapapaan ngalambangkeun Roma modéren. Sasarengan jeung ieu panerapan anu salah tina hiji panerapan rangkep tilu kana nubuat, jeung pangakuan yén naon anu keur diajarkeun téh diteundeun dina kontéks “tipe jeung antitipe,” aya deui kagagalan séjén, nya éta netepkeun “kajijikan anu nyababkeun karuksakan” sakumaha hal éta digambarkeun dina kontéks hiji panerapan rangkep tilu kana nubuat.

Ti taun 66 nepi ka taun 70 M, dua jenderal Romawi nyerang Yerusalem. Duanana jenderal éta, nyaéta Cestius jeung Titus, ngamimitian ku pengepungan, tapi ngan hiji anu mundur ti pengepungan salila sawatara waktu anu pondok, anu ku pangersa Allah ngajadikeun urang Kristen bisa ngungsi. Dina pengepungan anu kahiji, di handapeun Cestius, urang Kristen ngarti kana éta pangéling supaya ngungsi. Nalika Titus sumping pikeun neruskeun peperangan ngalawan Yerusalem dina taun 70 M, anjeunna ngamimitian ku pengepungan sarta henteu eureun nepi ka Yerusalem jeung Bait Allah diruksak. Pangéling ti Yesus ngandung dua léngkah. Kahiji nyaéta tanda pikeun ngungsi, sarta sanggeus éta panganiayaan. Dina kacumponan éta pangéling dina abad kalima jeung kagenep, urang Kristen misah ti garéja Romawi anu ruksak saméméh taun 538, tuluy panganiayaan dimimitian.

Paulus écés pisan yén sakabéh sajarah anu kacatet ngeunaan Israil baheula ditulis pikeun jalma-jalma anu hirup dina poé-poé panungtungan, sarta yén sakabéh éta sajarah téh mangrupa pralambang-pralambang, sanajan kecap Yunani “typos,” anu hartina pralambang-pralambang, dina paparan klasikna ngeunaan ieu bebeneran ditarjamahkeun jadi conto-conto.

Ayeuna sagala hal ieu kajadian ka maranéhna minangka conto; jeung éta dituliskeun pikeun pangéling-ngéling ka urang, anu ka maranéhna geus nepi tungtung-tungtung jaman. 1 Korinta 10:11.

Sajarah-sajarah dina pasal sapuluh anu ku Paulus dipaké pikeun netepkeun kontéks bebeneran ieu lain sajarah Israél baheula anu ngalakonan kahadéan kalayan bener.

Tapi ku Allah teu kersa ka loba ti maranéhna, sabab maranéhna diruntuhkeun di padang gurun. Ari éta sagala hal jadi conto pikeun urang, supaya urang ulah ngabiruyung kana hal-hal anu jahat, sakumaha maranéhna ogé ngabiruyung. Jeung ulah maranéh jadi panyembah brahala, saperti sawatara ti maranéhna; sakumaha aya tulisan, “Jalma-jalma calik dahar jeung nginum, tuluy hudang pikeun ulin.” Jeung ulah urang ngalakukeun jina, saperti sawatara ti maranéhna ngalakukeunana, sarta dina sapoé gugur dua puluh tilu rébu urang. Jeung ulah urang ngagogoda Kristus, saperti sawatara ti maranéhna ogé ngagogoda Anjeunna, tuluy dibinasakeun ku oray-oray. 1 Korinta 10:5–9.

Sajarah suci mangrupa catetan boh ngeunaan kabeneran boh ngeunaan kajahatan umat Allah, tapi dina duanana catetan éta, sajarahna tetep jadi hiji perlambang pikeun umat Allah anu hirup dina poé-poé panungtungan. Sajarah ngeunaan pamberontakan di Minneapolis dina taun 1888 mangrupa catetan kajahatan, sanajan aya naon waé anu dikedalkeun ku para sajarawan Adventis. Pamberontakan éta kacida jerona nepi ka Ellen White mutuskeun rék ninggalkeun pasamoan éta, sarta ngan ukur tetep cicing ku sabab hiji malaikat ngawartosan ka dirina yén éta téh tanggung jawabna pikeun tetep cicing sarta nyatet pamberontakan anu saajar jeung pamberontakan Korah, Datan, jeung Abiram dina sajarah Musa. Dina éta pasamoan, malaikat anu kawasa tina Wahyu pasal dalapan welas turun, tapi pekabaran anu dibawana ditolak.

Ieu sajarah ngalambangkeun 11 Séptémber 2001, nalika gedong-gedong ageung di Kota New York diruntuhkeun. Ieu sajarah ngawengku rancangan undang-undang Minggu anu kahiji anu rék diajukeun ku Sénator Blair. Usahana pikeun maksa poé Minggu jadi Poé Ibadah Nasional gagal,

nanging éta mangrupa bagian tina hiji sajarah anu suci anu ngalambangkeun poé-poé panungtungan. Rancangan undang-undang Sénator Blair éta mangrupa pangéling-ngéling pikeun ngungsi ti kota-kota. Saméméh taun 1888, nalika Sister White nyarios ngeunaan kabutuhan hirup di luar kota-kota, anjeunna nyarios dina wangun mangsa nu bakal datang. Anjeunna nunjuk kana hiji mangsa dina waktu nu deukeut di hareup nalika umat Allah kudu pindah ka padésan. Sanggeus 1888, sakabéh rujukan Sister White ngeunaan kabutuhan hirup di padésan nempatkeun piwurukna dina kontéks yén waktuna pikeun aya di padésan geus datang. Rancangan undang-undang Blair dina taun 1888 éta téh tanda paksaan Minggu, sakumaha ceuk Lukas, dina hiji tempat anu saéstuna teu pantes pikeun éta. Paksaan Minggu teu sakuduna dibawa kana Kongrés Amérika Sarikat, sabab éta mangrupa panolakan kana hiji prinsip utama tina Konstitusi.

Sajarah taun 1888 kacatet pikeun jadi tipologi sajarah nubuat anu dimimitian dina 11 Séptémber 2001. Blair Bill dina taun 1888 jadi tipologi Patriot Act taun 2001. Éta téh panggeuing anu miheulaan panerapan anu sabenerna tina tanda sato galak. Taya saurang ogé anu nuturkeun Kristus pantes cicing di kota sanggeus 11 Séptémber 2001. Éta téh pangurungan sacara nubuat anu ngarahkeun umat Allah supaya ngungsi. Jeung sakumaha aya dua hukum Minggu anu jadi jejer modél nubuat ngeunaan poé-poé panungtungan, sakumaha diwakilan ku hukum-hukum Minggu Roma kahirup jeung Roma kapausan, duanana hukum Minggu éta miheulaan ku panggeuing pikeun ngungsi.

Pikeun jalma-jalma anu ngaku dirina minangka Advent Hari Katujuh, maranéhna sakuduna sacara profétis ngakuan Patriot Act minangka hiji tanda pikeun ngungsi ti kota-kota ka padésaan saméméh hukum Minggu anu geuwat datang. Hukum Minggu anu sarua éta pisan mangrupa tanda pikeun domba-domba Allah nu séjén anu masih kénéh aya di Babul supaya maranéhna ngungsi kaluar ti Babul saméméh panguatan hukum Minggu anu bakal ditumpangkeun ka unggal bangsa.

“Sabot Amérika, tanah kabébasan agama, ngahiji jeung Kapapaan dina maksa nurani jeung ngadorong manusa supaya ngahormat kana sabat palsu, mangka jalma-jalma di unggal nagara di sakuliah dunya bakal ditungtun pikeun nuturkeun conto dirina.” Testimonies, jilid 6, 18.

Sakumaha panerapan rangkep tilu tina tilu Elia netepkeun yén aya dua golongan umat Allah dina poé-poé panungtungan, panerapan rangkep tilu ngeunaan Roma ogé nangtukeun yén aya dua hukum Minggu anu béda. Maranéhna anu hayang ngaku yén Amérika Sarikat téh “the robbers of thy people,” ku kituna peran profétis Amérika Sarikat netepkeun éta titingalian, nyarankeun yén hukum Minggu anu baris geura datang di Amérika Sarikat téh nyaéta “the abomination of desolation” anu ku Kristus ditepikeun minangka hiji panggeuing pikeun umat-Na supaya ngungsi tina panganiayaan anu bakal datang. Maranéhna gagal ngabédakeun antara kepungan, anu mangrupikeun tanda panggeuing pikeun ngungsi, jeung kepungan kadua anu ngawakilan mangsa nalika palaksanaan nyata hiji hukum Minggu ngamimitian panganiayaan dina poé-poé panungtungan. Maranéhna gagal nungkulan bédana anu diteguhkeun ku dasar dua saksi, yén kudu aya dua hukum Minggu anu béda anu minuhan nubuat dina poé-poé panungtungan. Ku kituna maranéhna ngabantah yén hukum Minggu anu baris geura datang di Amérika Sarikat téh nyaéta panggeuing anu digambarkeun minangka “the abomination of desolation,” sakumaha diucapkeun ku Daniel nabi, sarta enya éta téh kitu, tapi lain sakumaha anu maranéhna nangtukeunana.

Hukum Minggu di Amérika Sarikat téh mangrupa pangéling keur domba-domba Allah séjénna anu masih aya di Babul sangkan maranéhna ngungsi tina pakumpulanana. Ku sabab kitu, éta téh mangrupa pangéling ngeunaan hukum Minggu anu bakal datang, anu dipaksakeun ka sakumna bangsa.

“Bangsa-bangsa asing bakal nuturkeun conto ti Amérika Sarikat. Sanajan manéhna mingpin heula, tapi krisis anu sarua bakal tumiba ka umat urang di sakuliah penjuru dunya.”
Testimonies, jilid 6, 395.

Pernyataan maranéhna nyaéta yén hukum poé Minggu di Amérika Serikat ngaidentifikasi Amérika Serikat minangka lambang anu netepkeun visi nubuat, tapi dina kontéks pangéling pikeun ngungsi anu dipasihkeun ku Kristus, hukum poé Minggu éta ngawakilan pangéling saalam dunya ka para pagawé jam kasabelas supaya ngungsi ti Babul.

Nalika Sadérék White nyarioskeun éta pangéling pikeun ngungsi, anjeunna nuju kana perkara hukum Minggu anu nyapuan sakuliah dunya. Éta gerakan dimimitian ku hukum Minggu di Amérika Sarikat. Anjeunna nétélakeun yén hukum Minggu di Amérika Sarikat téh mangrupa pangéling ngeunaan panganiayaan anu bakal datang.

“Ku dekrit anu maksakeun ngadegna kapapaan bari ngalanggar hukum Allah, bangsa urang bakal misahkeun dirina sapinuhna tina kabeneran. Nalika Protestantisme ngulurkeun leungeunna meuntas jurang pikeun ngagenggem leungeun kakawasaan Roma, nalika manéhna ngalegaan leungeunna ngaliwatan lebak jero pikeun silihjabat jeung spiritualisme, nalika, dina pangaruh ieu pakumpulan tilu rupa, nagara urang bakal mungkir kana unggal prinsip Konstitusina minangka pamaréntahan Protestan jeung républikan, sarta bakal nyadiakeun jalan pikeun nyebarna kabohongan jeung kasasaran papal, mangka urang bisa nyaho yén waktuna geus datang pikeun padamelan Iblis anu ngajentul, sarta yén ahir geus deukeut.”

“Sakumaha deukeutna bala tentara Rum jadi tanda ka para murid ngeunaan karuksakan Yerusalem anu geus caket, kitu deui kamurtadan ieu tiasa jadi tanda pikeun urang yén wates kasabaran Allah geus kahontal, yén ukuran kajahatan bangsa urang geus pinuh, jeung yén malaikat rahmat geus rék ngapung ninggalkeun dirina, moal balik deui salamina. Mangka umat Allah bakal dialungkeun kana kaayaan kasangsaraan jeung kasusah anu ku para nabi geus diterangkeun minangka mangsa kasusah Yakub. Pangero jalma-jalma satia anu dianiaya naék ka sawarga. Jeung sakumaha getih Habel ngajerit tina taneuh, kitu deui aya sora-sora anu ngajerit ka Allah ti kuburan para martir, ti kuburan laut, ti guha-guha gunung, ti rohangan bawah taneuh biara-biara: ‘Sabaraha lilana deui, nun Gusti, anu suci jeung satia, Gusti can ngahukum jeung males getih kami ka jalma-jalma anu cicing di bumi?’” Testimonies, jilid 5, 451.

Sadérék White keur ngaidentifikasi hukum Minggu di Amérika Sarikat, sarta ngaidentifikasi éta minangka hiji “tanda” yén mangsa kasempetan pangadilan pikeun Amérika Sarikat geus béak. Tapi umat Allah di nagara-nagara séjén di dunya ogé kudu disanghareupan ku ujian anu sarua. Aya hiji jangka waktu ti saprak hukum Minggu di Amérika Sarikat nepi ka Mikhail nangtung, sarta kasempetan pangadilan manusa ditutup. Nalika éta ditutup, “malaikat welas asih ngapung ngajauhan.”

